

Mr. V.

tweede editie

eerste druk

Mr.V.

Tweede editie

Wie de Hel wil begrijpen, moet haar deuren openen
**Les Mémoires du Roi des Damnés et de ses
Princes des Morts**

Vive ut Vivas

Opgedragen aan mijn vriend

Andy Dix

1989-2013

Rubèn Cottenjé

Eerder verschenen van Rubèn Cottenjé

2016 Mr. V. (eerste editie)

ISBN: 9789402153873

2019 Bekentenissen van een hemelse waarnemer.

ISBN: 9789464929676

2025 De Engelenverzen, zijn bekende filosofische manifest.

ISBN: 9789465313528

2026 Mr. V. (tweede editie)

ISBN: 9789465319971

Schrijver: Rubèn Cottenjé

Coverontwerp: Rubèn Cottenjé

Illustraties: Gilbert Retsin, privécollectie Lucifernum Brugge

ISBN: 9789465386386

ruben.cottenje@outlook.be

DISCLAIMER

Dit boek is een werk van fictie. Personages, dialogen, plaatsen en gebeurtenissen zijn deels verzonnen, deels literair vervormd. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, is toeval en vormt geen feitelijke overeenkomst of bevestiging. Wie zichzelf denkt te herkennen, herkent interpretatie, geen juridische identiteit. Er kunnen geen aanspraken, klachten of schadeclaims worden afgeleid uit de inhoud, thematiek of karakterisering binnen dit werk.

© Rubèn Cottenjé

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, gedeeld, opgeslagen, verspreid, gekopieerd, gereproduceerd of verkocht, in welke vorm of op welk medium dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Waarschuwing: Deze roman bevat expliciete scènes en behandelt volwassen relaties tussen personen van hetzelfde geslacht. Geschikt voor volwassen lezers.

Mr. V.

La Comtesse de Cottignies, la Dauphine, et le Singe
Gravin de Cottignies, la Dauphine en de Aap

***Le vampire, ce monstre délicat, qui suce la vie
sans donner la mort.****

Rubèn Cottenjé de Dauphin, Mr.V., 2025

L'Aristocrate – De Aristoctraat

*De vampier, dat fijnzinnige monster, dat het leven uit je zuigt zonder je te doden.

Doctor Retsin

Proloog: *De Ondoden en Hun Aard.*

Vampiers, zacht, maar onontkoombaar. Een gewicht dat men niet kiest, maar dat zich nestelt. Niet als een verschijning, maar als iets wat terugkeert. Iets wat onder de huid ademt, onder het licht, onder het leven. Want wie hen wil begrijpen, moet kijken naar wat er onder ligt. Onder de glans van daglicht. Onder de adem van stervelingen. Onder de wereld zelf.

Daar, in de diepte waar Hades heerst en de driekoppige hellehond Cerberus waakt, begint hun verhaal. Cerberus laat niemand voorbij zonder betekenis. In die onderwereld vaart Charon de doden over de Styx naar de Drie Rechters, die beslissen welk lot hen wacht. De gelukkigen wandelen naar de Elyse Velden, de verdoemden vallen in de diepte van Tartaros, de velen die niet bijzonder goed, noch bijzonder slecht waren, dwalen door de eindeloze Asphodelvelden, zielen zonder richting.

Maar er is een uitgang. Een trap. Steil, gevaarlijk, bijna nooit beklommen. Zij die minder moeite hebben om zich met de levenden te mengen, zijn de ondoden. Geesten. Vampiers.

Zelden is een vampier van lage afkomst.

Zijn aard vraagt verfijning, bon-ton, traditie.

Zij die zich onder de levenden bewegen, doen dat met een aristocratische vanzelfsprekendheid. Hun aanwezigheid is nooit lomp, altijd beheerst. Hun schoonheid is scherp, als een honger die vorm kreeg. Hun erotiek is geen uitnodiging maar een herinnering, aan wat begeerd wás, en nog steeds niet vergeten is. Ze dragen een bleke huid die geen zonlicht verdraagt, een gelaat dat door de tijd niet wordt aangeraakt, en ogen die meer zien dan sterfelijke blikken ooit kunnen vermoeden.

Het is niet het buitenste dat hun natuur openbaart, maar wat in hen leeft.

Wanneer een vampier zich onder de levenden wil mengen, kiest hij een ziel om in te wonen. Niet later, maar bij de geboorte. Op het juiste uur, onder een sterrenstand die gunstig is voor hun soort. Hij dringt niet

binnen met geweld. Hij kiest. Hij wacht. En wanneer de pasgeborene tussen water en adem zweeft, plaats hij een deel van zijn wezen, een afdruk, geen bevel, in dat warme, nieuwe lichaam.

Er zijn wezens die dat kunnen. Zonder schrik. Zonder schreeuw. Sober. Fijn. Onverbiddelijk.

De jongen groeit op met die aanwezigheid. Hij voelt iets in de stilte van zijn wezen. Niet als last maar als diepte. Niet als stem maar als richting. Sommigen noemen het erfgoed. Anderen toeval. Hij weet het niet. Hij voelt het. Dat is genoeg.

Vampiers herkennen elkaar gemakkelijk. Aan toon, aan de manier waarop iemand een kamer binnengaat, aan hoe een blik te lang blijft hangen of net te kort. Ze zien schoonheid zoals roofdieren beweging zien. Sommige delen bloed, maar dan niet uit dorst: uit erkenning. Uit begeerte naar exclusiviteit. Een aanwezige vorm van trouw die stervelingen nooit hebben begrepen.

Sommige ondoden blijven vastzitten in de jeugd die ze ooit hadden: het Peter-Pan-syndroom van wie ouderdom vreest als een ramp. Andere rijpen als goede wijn, dragen hun lichaam als een tempel, geen arrogant pantser, maar een instrument van beheersing. Hun invloed begint bij het lichaam, maar reikt verder dan aanraking of taal. Hun aanwezigheid maakt huid alert, versnelt adem, verwijdt pupillen. Niet omdat ze aandacht opeisen, maar omdat hun aanwezigheid herinnert aan iets dat ouder is dan verlangen.

Ze jagen niet op bloed alleen. Ze jagen op bewondering. Op glans. Op het ontdekken van een exclusieve blik. Hun elegantie is nooit voor de massa. Hun passie nooit voor velen. Hun honger... altijd specifiek.

Hij, degene over wie dit verhaal gaat, draagt dat alles. Zijn zwijgen, zijn koelte, de manier waarop zijn blik blijft hangen waar anderen wegstijgen, verradt wat in hem woont. Mensen voelen het. Sommigen worden naar hem toe getrokken, anderen deinzen terug.

Hij dwingt geen aandacht af, en toch ontvangt hij ze. Hij spreekt niet over wat hij draagt. Maar hij draagt het wel.

Want vampiers dalen nooit uit de hemel, zij rijzen uit schaduw op, met in hun blik het weerkaatste licht van de Aartsengel Lucifer, Lichtdrager, Prins van de Duisternis, gevallen uit de hemel, maar nooit uit het licht. Niet als naam, maar als herinnering. Zij leven anders. Bewegen anders. Geen dogma. Geen pantser. Maar richting, weging, en verleiding die zich ontvouwt in vertraging.

Zij zijn niet van hun tijd. Ze zijn van een lijn. Een lijn die verder terugreist dan geboorte, misschien verder dan bestaan. Velen bij wie een vampier huist, leven in finesse. Niet omdat het moet. Maar omdat het hun natuur is. Een onverzadigbare drang naar schoonheid. Naar perfectie. Naar die ene blik waarin ze zichzelf herkennen. Dit verhaal, precies daarom.

Open dit boek zoals men een deur naar de onderwereld opent: zacht, te laat, en met de zekerheid dat wat u hier aantreft evenzeer naar u heeft verlangd. Sommigen ontmoeten hun maker niet op het einde, maar aan het begin.

L'Homme qui adressait ses mots au Ciel - De Man die naar de Hemel schreef

Mortis Risus – De Lach des Doods

1. De Ontmoeting.

De kapper straalt. Een man van rond de vijftig, een Libanees die al jaren in Brugge woont en er zijn kleine haarstudio runt. Hij is vrolijk, opgewekt. Zijn medewerkster, een gezette Zuid-Aziatische vrouw, nodigt mij bevallig uit om plaats te nemen aan de wastafel.

- *"Sjieke meneer,"* zegt ze.

Ik werp haar een vriendelijk lachje toe. Terwijl ze handdoeken rond mijn schouders drapeert, dwaal ik even af. Vindt ze me werkelijk sjiek? Misschien wel. Ik draag een klassieke grijze broek, wit hemd en gilet, een blauw strikje met bijpassende pochet, en een brede sjaal in grijs-zwarte banden.

- *"Is het water niet te koud?"* vraagt ze in gebroken Nederlands.

Ik moet de klanken even ordenen voor ik haar vraag ontwaar.

- *"Neen hoor, perfect."*

De vorige keer was het te warm. Nu is het goed. Ik neem plaats in de stoel links. De kapper neemt een slok 'koffie' in zijn salon wat, dat merk meteen aan de reuk, gewoon een sigaret bleek. Hij verschijnt weer, fatsoeneert zijn broek en legt zijn materiaal klaar. Ik groet hem.

- *"Achteraan mooi kort, en voor de rest heb ik vertrouwen in jouw kapperskunsten."*

- *"Ik zal van jou een mooie meneer maken, zoals altijd."*

- *"Ja, de vorige keer was uitstekend. Een tevreden klant..."*

Hij lacht en knipoogt doorheen de spiegel. De tondeuse zoemt achter mijn hoofd. Hij werkt snel, vaardig, met het soort plezier dat enkel mensen kennen die hun vak écht graag doen. Het fascineert me: dat men zich elke dag opnieuw kan verheugen op zijn arbeid. Ik heb dat ook gehad. Vroeger, in een leven dat nu bijna onwerkelijk lijkt.

Op de architectuurschool maakte ik met pen, inkt en aquarel de mooiste ontwerpen. Ik leverde steevast dubbel werk dan wat de opdracht vroeg. Nu tekenen ze alles met AutoCAD, en uren tekenwerk levert geen kunst, noch stuiver meer op. Tijden veranderen.

- *"Kijk eens aan, meneer!"*

Hij zwaait een spiegel achter mijn hoofd.

- *"Jij maakt mensen gelukkig," zeg ik.*

Hij glimlacht, misschien in dat kleine moment even trots op zijn kunde. Ik drapeer mijn sjaal, neem mijn wandelstok of beter gezegd m'n *canne* en volg hem naar de kassa. Hij spreekt geen prijs uit, ik betaal.

- *"Hou de rest maar."*

- *"Dank u wel, meneer."*

- *"Tot binnenkort. Volgende maand weer."*

Ik knik naar de medewerkster, zij knikt bevallig terug. Buiten ben ik klaar voor een maand. Zou ik een pakje sigaretten kopen? Neen. Ik ben aan het stoppen. Al weet ik dat er ergens thuis nog eentje verstopt ligt. In de weerspiegeling van de etalageruiten in de Vlamingstraat kijk ik vluchtig naar mezelf. *Knappe jongen*, denk ik. *Maar ik lijk zo op Adrian*. Mijn lieve, mooie Adrian.

Ik slik, voel een koude rilling, en wandel naar huis. Het leven is meer dan de kapper bezoeken.

Op Facebook zie ik, zeventien mei vorig jaar, een foto voorbijkomen. Een niet zo knappe kennis van mijn leeftijd zit op een bank met een jonge kerel. Ze drinken wijn, trekken een selfie. Die jongen heeft iets in zijn ogen dat meteen mijn aandacht grijpt. Een zweem van Kurt Cobain in zijn gloriejaren. Zijn T-shirt, met te brede halsuitsnijding, glijdt half over zijn blote rechterschouder en geeft hem iets uitdagends. Daar hou ik van. Ik beweeg mijn muis over de tag: *Milan Van Eyck*.

Ik hoef mijn stoute schoenen niet aan te trekken om hem een berichtje te sturen.

- *"Wat een knappe verschijning!"*

- *"Thx mister. Jij hebt anders ook geen klagen."*

- *"Mon Dieu, jij hebt een uitzonderlijk lieve uitstraling."*

- *"Dank je wel, wat lief. Maar wie ben jij eigenlijk?"*

Het gesprek is gestart. Milan. Een gewone naam: lief, genadig, vriendelijk. Dat is de keuze van zijn ouders, hij steelt hem niet.

Plots denk ik aan een uitspraak van een goede vriendin, nooit verlegen om een treffende observatie.

- *"Je naam zegt toch waar je wieg stond, hé? Kimberly Verkest, bijvoorbeeld. Die zal nooit een boek schrijven!"*
- *"Klopt," zeg ik. "Je krijgt je genen en je naam, en dat bepaalt al veel. Al zijn er toch altijd uitzonderingen."*

Het gesprek met Milan gaat verder:

- *"Haha, de rien. Ik ben Jean-Baptiste, uit Brugge."*
- *"Ohwww, uit Brugge dan nog wel."*
- *"Ja, weet je dat zijn?"*
- *"Iedere Belg kent Brugge wel."*
- *"Voilà, ik woon in de historische stad."*
- *"Nice."*
- *"Als je nog eens komt, geef je me een seintje."*
- *"Hèhè, vorige week nog doorgereden."*

Hij klinkt fris en optimistisch. Een contact, maar ik blijf nuchter. Maaseik, 170 kilometer verder. Hoe zou dat aflopen? Ik grasduin verder door zijn Facebook. Gemeenschappelijke vrienden duiken op, niet de monogame sofahelden, maar jongens met wie ik bepaalde avonturen deel. Dat geeft me moed. Ik ga in hogere versnelling.

- *"We hebben een schare gemeenschappelijke vrienden."*
- *"En is dat positief?"*
- *"Dat is positief."*
- *"Oh ja, ik zie de wildere types."*
- *"Houden we van!"*
- *"Hèhè."*
- *"En hoe ken jij ze?"*
- *"Sommigen zijn bij mij thuis geweest. Wim, Stefaan, Jonathan."*
- *"Heb je net gevonden op PlanetRomeo ook."*

PlanetRomeo, een wereld op zich. Een internationale datingswebsite voor mannen door mannen. Je mag niet denken aan de verloren uren die je op zo'n website doorbrengt, maar goed: iedereen doet het. In of uit de kast, eerlijk of incognito. Het is leuk plaatjes kijken van andere gebruikers. Je kunt ook favorieten aanduiden tot de limiet van je gratis account, en dan...

- *"Oei, maar ook daar kijk ik braaf naar de foto's!"* zegt Milan.
- *"Iets meer sexy, ja."*

- *"Ik heb een standaardprofiel en kan voorlopig geen favorieten meer toevoegen. Haha, ik gooi de losers eruit. Zo! Iemand eruit, jij erin."*

- *"Zeg, snoep, ik moet even iets halen. Straks terug."*

Iets zegt me dat het goed zit. We wisselen telefoonnummers uit en gaan over op WhatsApp. Modern gedoe, maar soms een geschenk.

- *"Wat denk je? Rij ik naar je toe? Kan je me ontvangen?"*

Ik ben vastbesloten.

- *"Nee! Ik kan je niet ontvangen. Mijn buurt bestaat uit moslims die tolereren dat niet. Ik heb al een aanvaring gehad. Daarbij, er valt hier niets te beleven."*

- *"We kunnen elkaar wel al als partner linken op PlanetRomeo. Laat ons gek doen!"*

- *"Ja, waarom niet? Nog niet ontmoet, maar we doen al lekker gek!"*

Het maakt me blij dat hij durft. Toch dring ik aan op een ontmoeting, tot hij zelf met een voorstel komt.

- *"Volgende week is in Brussel de maandelijkse hoogmis der vampiers van Europa, in l'Opéra. Als we elkaar daar zien, is het voor ons allebei halfweg."*

- *"Ja... dat lijkt me, gezien de omstandigheden, de beste optie,"* zeg ik, licht teleurgesteld maar vol begrip.

- *"Prima, dan daar."*

- *"Welke outfit?"*

Hij antwoordt zonder nadenken, met die diepe, sensuele, krakende stem die een warme rilling door me heen stuurt:

- *"I want the red pants."*

- *"The red pants?"*

Hij herhaalt het, langzamer, lager, alsof hij een bezwering uitspreekt:

- *"I want... the red pants."*

De warmte schiet door mijn borstkas naar mijn keel. Zijn stem heeft de cadans van een trommel vóór een veldslag. Speels, brutaal, onmiskenbaar verleidelijk.

Maar die red pants... is dat niet té voor een eerste ontmoeting? De foto die ik hem stuurde toont mij in dat kleine, rode, glanzende broekje. Alles op zijn plaats, een wasbord erboven, stevige billen erachter. Het is uitdagend, zonder twijfel. Maar l'Opéra is anarchistisch genoeg: wie daar rondloopt, verliest zowel eer als schaamte.

Als ik Milan ermee kan bekoren, waarom zou ik het dan laten? Dus, ondanks de helse tocht naar Brussel, door die lugubere buurten waar je liever niet nuchter wandelt, besluit ik: *dit contact jaagt me vooruit*. Ik ga. In 'the red pants'.

Daarboven trek ik eerst een short, een T-shirt en een losse training aan. Ik lijk wel een clochard, maar praktisch gezien moet het zo. Niemand zal mij herkennen in Brussel-Zuid, en een taxi naar l'Opéra is de veiligste keuze. Zo vermijd ik ongewenste toestanden.

Hoe slaag ik er toch telkens in van het ene uiterste naar het andere te tuimelen? Ik leef wel in extremen.

Het zit in mij, vermoed ik: het vermogen de wereld te beleven zoals ik wil. Al mijn wensen na te jagen, zolang mijn krachten het toelaten. Misschien ben ik diep vanbinnen nog steeds die keurig opgevoede jongen, maar tegelijk leeft er iets ondeugends, iets sensueels, iets donkers in mij. Milan weet dat moeiteloos naar boven te halen. Ik heb hem nog nooit ontmoet, en toch... alles wat ik tot nu toe van hem heb gezien en gehoord raakt me direct. Voor geen hond zou ik naar Brussel sporen. Maar voor hem? Zonder aarzelen.

Ik parkeer mijn oldtimer Mercedes in de garage aan het station van Brugge. De prijs valt mee, en mijn wagen staat tenminste droog. Het miezelt. Een droeve dag, met grootse vooruitzichten.

In het station koop ik een weekendbiljet, dat geldig is tot na Pinkstermaandag. Meer moet dat niet zijn.

Op de trein stuur ik Milan via WhatsApp dat ik onderweg ben. Buiten zie ik langzaam *Brugge's gouden kroon* verdwijnen: het Belfort, de Sint-Salvatorskathedraal en de Onze-Lieve-Vrouwekerk, drie middeleeuwse wachters, kleiner wordend in perspectief.

De reis is begonnen. Welk avontuur ligt er klaar?

Ik denk aan Adrian. Zou er eindelijk een einde komen aan deze zwarte dagen? Zal het mysterie ooit worden opgehelderd?

De avond valt. In het glas vang ik mijn eigen reflectie. *Hmmm, je ziet er goed uit*, denk ik. Ik geef mezelf een knipoog. Haha, Milan zal mij niet kunnen weerstaan. Zo niet dan heeft hij ongelijk en lopen er in l'Opéra nog honderden kandidaten rond. De hoogmis van de nacht.

Ik zucht. *C'est la vie*.

Ik ben vroeg. Zonder aanschuiven bereik ik de vestiaire, trek mijn training, short en T- shirt uit, prop alles in mijn rugzakje. Geld in mijn schoenen. Sigaretten in mijn rode voetbalkousen. Een aansteker? Die leen ik straks wel van een andere nachtbraker.

Naast mij staat een kerel van mijn leeftijd me ongegeneerd aan te gapen.

- *"Nice abs! Love it, hunk!"*

- *"I know,"* zeg ik droogjes maar vriendelijk.

Ik daal af naar de benedenzaal. Het is nog maar elf uur. Te vroeg, te fris om halfnaakt rond te lopen. Maar het volk stroomt binnen, binnen een uur is het hier propvol.

Ik bestel een biertje. Het is bijna een jaar geleden dat ik hier was, ook met Pinksteren. De leerlingen van Jezus ontvingen toen de Heilige Geest en spraken in vreemde talen, een mooie gedachte bij het begin van een nieuw verhaal.

Vorig jaar zei Victor:

- *"Komaan! Jij moet buiten komen, buiten Brugge! Wij gaan naar l'Opéra!"*

Hij had gelijk. Ik leefde toen al een jaar als kluizenaar veilig achter Brugge's poorten, gesteund door mijn vrienden. Ik had het die avond eigenlijk niet zo naar mijn zin, maar voor Victor was het een avontuur, voor mij een verstrooiing. Victor, drieëntwintig en nog een kuiken, voor het eerst drempelend in deze tempel van vrijheid en ongeremd verlangen.

La Vénitienne, Dame des Canaux – De Venetiaanse, Vrouwe der Reien

Ik voelde geen verliefdheid voor Victor, al wist ik dat hij wel voor mij viel. Ik was daar eerlijk in. Mijn hart was niet vrij. Adrian spookte nog te sterk rond. Toch genoten we elk op onze eigen manier.

- *"Hoe laat heb je het?"*
- *"Twaalf uur dertig."*
- *"Dank je."*

De technobassen dreunen. Boem, boem, boem. Het doet me denken aan Dr. Jasper Verguts van het UZ Leuven: hij schreef ooit dat de baarmoeder, wanneer haar vorm dicht bij de gulden snede ligt, het meest vruchtbaar is, en dat het ritme van het moederhart jongeren aantrekt in muziek. Ze blijven in dat foetale stadium hangen, zei hij. Niet eens zo'n slechte theorie.

Maar soit. Hier ben ik. Klaar om herboren te worden onder de vurige tongen van pinkstertechnologie.

l'Opéra loopt vol. Blote jongenslijven overal, gespierd, slank, mager, met buikjes, behaard, glad, in shorts, zwembroeken, jockstraps, jeans. De markt is geopend, de waar uitgestald. Wie hier een T-shirt draagt, heeft iets te verbergen. Afgekeurd!

Om één uur heb ik afgesproken. Op de tweede verdieping, bij de donkere kamers. Daar gebeurt het. Dance, pop, en een dj die eruitziet alsof hij al twintig jaar in het verkeerde lichaam zit, maar die wél een kunstenaar is.

Van Milan geen spoor. Mijn gsm is aan de vestiaire. Wachten is de enige optie. Ik krijg oogcontact met een knappe jongen: Parijs gezicht, strakke jukbeenderen, een jaar of tweeëntwintig. Ik glimlach, hij glimlacht terug. Hij volgt me met zijn blik. Ik stap op hem af.

- *"Vanwaar ben je?"*
- *"Parijs."*
- *"Mooi. Wat doe je daar?"*
- *"Ik ben model. Ik loop catwalk."*
- *"Knap. En nu hier?"*
- *"Voor de eerste keer. En jij?"*
- *"Ik wacht op iemand."*

Klik genoeg. Maar hij begint te klagen over de seksuele sfeer, vreemd, want we staan bijna in de deuropening van de donkere kamers. Waarom staat hij niet beneden? Waarom staat hij überhaupt met mij te praten, als heilige boontjes hem zagezegd storen? Maar soit. Misschien houdt hij van zwoele muziek.

Waar blijft Milan?

Het is intussen half twee.

Ik besluit: Milan komt. Maar eerst een sigaret. Ik vraag de Parijzenaar mee naar beneden. Hij volgt. Op de trap zie ik een groep jongens wachten. In de hoek staat iemand met een flesje drank en een rietje. Magerder dan verwacht. Uitgemergeld. Net niet. Blonder. Gevêrfd. Tattoos scherper. Bangelijk sexy.

Maar dat is hem. Milan. In hoge kousen, schoenen en een jockstrap. Warrig haar, lieve blik, een tikkeltje sullig, maar net daardoor onweerstaanbaar sexy.

Beneden aangekomen heeft hij me nog niet gezien. Ik sla mijn arm om zijn middel, geef een kus op zijn wang. Hij kijkt verbaasd, ik knipoo en loop door naar de rookkamer.

De Pariijzenaar blijft buiten wachten. Hij is knap, maar een zeurpiet. De hypocriet. Ik neem de achterste uitgang. Laat hem zijn eigen weg maar zoeken.

Milan trekt. Milan is boven. Een uur te laat! Goeie punten. Ik ga hem begroeten. Voor hem ben ik gekomen. Daar staat hij. Geen sixpack maar een tenpack. Het gevolg van magere elegantie.

- *"Jij bent Milan."*

Hij knikt, slurpt van zijn drankje.

- *"En jij bent Jean-Baptiste. Was jij dat daarnet, die kus gafen dan verdween met die knappe jongen?"*

- *"Klopt. Een Pariijzenaar die ik net leerde kennen. Een zeurpiet, niets van aantrekken."*

Hij kust me. Hij stelt me voor aan vrienden wier namen ik onmiddellijk vergeet en nooit meer zal herinneren. We dansen. Een diep gesprek is hier onmogelijk.

- *"Wil je iets drinken?"*

- *"Een biertje."*

- *"Een biértje? Ik had iets sjieker verwacht,"* zegt hij plagend.

Ik lach.

- *"Wat drink jij?"*

- *"Een frisdrankje. Straks neem ik iets, alcohol past daar niet bij. Wil jij ook?"*

- *"Ja, waarom ook niet. De nacht is jong!"*

Zijn vrienden gieten iets uit een flacon in ons drankje. We zuigen het tegelijk op. Na twintig minuten word ik licht in het hoofd. Milan kust hartstochtelijk, alsof hij me al jaren kent. Ik zie jongens de donkere kamers in en uit gaan. Iedereen is weg. Niemand nuchter. Maar ik amuseer me. Het hoogfeest! l'Opéra!

Sommigen herkennen me vaag. Complimenten, vluchtige zinnen. Verder niets.

- “*Milan! Nieuw vriendje?*” vraagt een bedwelmde jongen.
- “*Voor vannacht wel,*” zegt Milan, knipoogt naar mij. “*Niet?*”

Een kus is mijn antwoord. Hij glundert. Milan trekt me mee die donkere kamers binnen alsof hij me naar een heiligdom van verboden rituelen voert.

Zodra we binnenkomen, is het alsof een andere wereld zich opent: warm, zweterig, pulserend een ruimte die niet bevolkt wordt door mensen, maar door lichamen die zich gedragen als nachtwezens met een eigen instinct, een eigen ritme, een eigen honger.

Het rode waaklicht flakkert als de laatste adem van een ster. Het laat net genoeg zien om te weten dat er overal vlees is: schouders, kaken, ruggen, billen, dijen. Alles beweegt, schuift, zoekt. Milan grijpt mijn hand steviger dan tevoren, alsof hij bang is dat ik zal oplossen in deze vleeszee. Zijn huid is warm, bijna koel aan de vingertoppen, de paradox van een lichaam dat tegelijk brandt en rilt.

We glijden doorheen lichamen. Ongekende handen raken mij aan: borstkas, buik, heup, kruis. Soms een nagel, soms een tong die als een vlijmscherp, vochtig mes langs mijn schouder strijkt. Niets is menselijks aan dat moment, vlees kent hier geen namen.

Milan voelt mijn huivering en glimlacht met een ondeugende scherpte die me doet denken aan een roofdier dat genot ruikt. Hij duwt me tegen een muur, een vochtige schaduwmuur, een muur die leeft. Zijn gezicht is vlak bij het mijne. Zijn adem ruikt naar munt, verleiding... en gevaar. In hem een honger wat verraadt dat er iets dieper gaat dan enkel lust.

Hij kust me onverwacht fel, een beet bijna, een claim op mijn mond. Het is een kus die pijn en plezier door elkaar hakt. Hij kust met een hartslag alsof al zijn tatoeages los gelaten worden vanuit de diepten waaruit ze zijn geboren. Zijn handen glijden onder mijn *red pants*, grijpen mijn billen alsof hij mijn lichaam wil merken. Hij is mager, ja, maar mager zoals wolven mager zijn: getekend, gespannen, klaar om te springen. Klaar om aan te vallen. Klaar om zijn prooi te verscheuren. Om ons heen wordt gekreund, gestompt, gesmacht alsof iedereen in deze ruimte op zoek is naar wat geen mens ooit krijgt: *een verzadiging die blijft*.

Milan laat mijn lip los, kijkt me lang aan. In zijn pupillen lijkt iets te gebeuren, een verwijding, een diepte, een glans alsof hij meer ziet dan huid en bot.

- *"Kom!"* zegt hij. Zijn stem is laag, schurend, donker in mijn oor.
- *"Dieper."*

Hij neemt mijn hand opnieuw en leidt die in zijn jockstrap. Ik voel zijn hardheid, warm en levend als een kloppende wond. Hij sluit zijn ogen, zijn hals strekt zich, hij kantelt achterover en even lijkt het alsof ik zijn keel zichtbaar voel kloppen onder een huid zo bleek dat het licht erdoorheen lijkt te dringen.

- *"Je kent het!"* Hij hijgt het als een bezwering.

Om ons heen blijven handen naar ons graaien, maar Milan slaat ze weg met een dierlijke scherppte.

- *"Blijf van ons, zoek zelf een vriend!"*

Hij zegt het niet als een grap. Hij zegt het als iemand die *bezit neemt*. Een fractie van een seconde zie ik hem in het rode licht: zijn schaduwen vallen zo dat zijn jukbeenderen scherper worden, zijn ogen donkerder, zijn hals langer, zijn lichaam strakker... alsof hij in dit duister zijn ware vorm vindt. Hij drukt zichzelf tegen mij, hard, ritmisch, bijna als een dier dat weet wat het wil en het wil nu. Zijn handen houden mijn gezicht vast alsof hij er uit wil drinken. Zijn woorden zijn warm tegen mijn lippen:

- *"Ik wil je helemaal! Nu!"*
- *"Alles..."*

Plots begint hij te lachen en trekt me mee naar buiten.

- *"Dacht je dat ik een eerste nacht in zo'n vunzige ruimte zou beleven? Maar, je hebt niet gelogen!"* stippelt hij aan met een zwoele krakende licht hijgende stem.
- *"De leugen is enkel bestemd voor hij die de waarheid niet kan verdragen."* terwijl ik nu zeker weet dat hij compleet gestoord is. Knettergek. Dat zoeken we.

Nadat Milan en ik ons uitvoerig aan elkaar hadden overgegeven in die bedompte kamers, en daarbij op geen enkel obstakel waren gestoten, keerden we terug naar zijn vrienden.

- *"Jullie zien er heerlijk bezweet uit!"* merkt een van hen op.
- *"Ja, je zou voor minder, met zo'n beest naast je,"* zegt Milan haast trots.
- *"Nog wat spul?"* vraagt een ander.
- *"Wij zeggen geen neen,"* antwoordt Milan voor ons beiden.

We worden high en hitsig. Het feest dendert verder, als een koorts die geen rem meer kent. Milan spreekt plots honderduit, met die diepe stem en zijn eigenzinnige manier van vertellen. Hij herhaalt woorden die hij kracht wil bijzetten, altijd twee, drie keer, en ik moet toegeven: ik vind dat heerlijk.

Wim komt voorbij met zijn nieuwe vriend uit Amsterdam.

- *"Hey Jean-Baptiste, alles goed? Je ziet er weer lekker uit. En wie is die jongeling naast je?"*
- *"Dat is Milan. Knap, hé? Wie weet zit er toekomst in deze wilde nacht."*
- *"Ja, inderdaad. Jij weet ze altijd uit te kiezen. Weet je eigenlijk al meer over wat er met Adrian gebeurd is?"*
- *"Neen... vooralsnog geen doorbraak."*

De Amsterdammer bekijkt Milan met overduidelijke interesse.

- *"Wie is die wulpse knul die bij jouw vriend staat?"* wil hij weten.
- *"Och, die ken ik niet. Dat is Wims vriend."*
- *"Kom, we volgen ze in de donkere kamers."*

We gaan opnieuw naar binnen. Wim en zijn vriend staan al te zoenen met een paar andere jongens. In Wim ontdek ik wat ik alleen in mezelf dacht te kennen: een kind van de Maan. Milan mengt zich moeiteloos, hij neemt die Amsterdammer vol overgave voor zijn rekening. Ondertussen richt iemand anders zijn aandacht op mij. Ik laat het gebeuren, het extract heeft mijn weerstand opgelost als suiker in hete thee.

Later duikt mijn goede vriend Herman weer op in mijn gedachten, die brave sterveling, vastgehecht aan vrouw en kinderen, die eens stelde:

- *"Maar wat jullie daar doen, dat is toch alle waardigheid voorbij? Ik kan me niet voorstellen dat ik ooit zo iets zou doen. Vies gewoon."*

Ik had hem toen een eenvoudig beeld voorgeschoteld:

- *"Stel je een club voor met drieduizend topless vrouwen, allemaal jong, allemaal knap, allemaal zin in seks. Alleen jij bent er, geen andere man in de buurt. Kamers vol mogelijkheden, alles mag, niets moet. Wat zou jij doen?"*

Zijn ogen blonken toen. Hij antwoordde zoals ik wist dat hij zou antwoorden.

- *"Ja... ik begrijp het. Ik zou het doen."*

Wat voor hem een wilde fantasie lijkt, is voor mij bittere realiteit.

Het is acht uur 's morgens wanneer Milan en ik aan de vestiaire staan. Hij geeft me een kus. Ik besluit dat het voor mij welletjes geweest is: we hebben gedanst, gevreeën, gedwaald tussen lichamen. Tijd om naar Brugge terug te keren.

Maar terwijl we wachten, praat Milan nog met een jongen naast ons.

- *"Ga je mee naar een afterparty?"* vraagt hij.

- *"Waar?"*

- *"Bij Amaury, hier in Brussel. Ik ben er al eens geweest. Alles ligt er klaar, en er zijn veel zwartjes, mijn favorieten. Komaan!"*

- *"Hoe raken we daar?"*

- *"Taxi. Die jongens naast ons gaan ook. We delen de kosten."*

Ik heb genoeg, eerlijk gezegd. Maar ik denk: ik ben nu toch hier. Morgenvroeg kan ik uitrusten. Als het me daar niet aanstaat, vertrek ik gewoon. Milan gaat. En ik wil weten wie hij is.

We halen onze rugzakjes op, kleden ons aan en wachten op de anderen. De jongens zijn mijn type niet. Nederlanders, een beetje flets, een beetje mollig. Naast Milan lijkt iedereen mollig.

We geven een euro aan de portiers, nemen de taxi en rijden naar Amaury. De gastheer opent. Een man van vijftig, voor deze kringen is dat 'oud'.

- *"Milan, wat heb jij een mooi exemplaar mee."*

- *"Ja, dit is Jean-Baptiste. Hij is ook een nobiljon."*

Ik knik, terwijl ik daar, zou het in normale omstandigheden zijn geweest, letterlijk voor aap sta in trainingspak. De gastheer, eveneens in short en voetbalsokken, stelt me meer dan gerust. Hij zegt iets tegen Milan, opent een lade en mompelt me geheimdoenerig toe:

- *"Hier ligt pure zuivere coke, enkel voor ons. Neem wat je wil. De rest bedient zich anders."* knipoogt hij me toe.

In het appartement lopen zwarten, Zuid-Amerikanen en een paar bleke jongens rond. Sommigen herken ik nog. Het is een kleine duiventil van zwoele ellende.

Milan gooit zich in het spel, letterlijk en figuurlijk. Ik blijf op de sofa zitten en aanschouw het tafereel. Het daglicht valt binnen en ontnemt alles zijn magie.

De jongens zien er vermoeid uit, uitgeblust, vaal. Ze frunniken aan elkaar terwijl ze de nacht van zich af praten. Dan gaat de deur open. Een knappe veertiger komt binnen. Skinny jeans, lichte trui. Milan kent hem. Even later liggen ze samen te stoeien op het bed, naast een ander koppel. Milan neemt opnieuw van het extract. Te veel deze keer. Zijn pupillen worden leeg. Zijn knieën knikken. Zijn nagels schrapen over mijn rug.

Ik vang hem op. Hij weegt niets. Ik leg hem op bed. Ik ga naast hem liggen en wacht. Hij ademt, gelukkig.

Hij slaapt als een kind.

Ik bestudeer zijn gezicht.

Die neus, die mond, die baardlijn.

Zelfs zijn stoppels lijken symmetrisch.

Ik streel zijn haar.

Hij blaast zacht in mijn richting.

Milan is weg. In een roes. Een coma haast.

Adrian... zou jij deze ziel kunnen overnemen? Is dit het moment? Zal hij dan eindelijk de zin uitspreken? Gevaarlijk. Gevaarlijk vroeg.

Vier uur later komt hij bij. Iemand anders ligt aan zijn andere zijde en betast hem. Milan slaat de hand weg en grijpt de mijne.

- *"Waar ben ik? Ah ja... Jij bent hier ook nog?"*

Hij strompelt naar het toilet, ik ga mee. In de badkamer droog ik me af met een handdoek.

- *"Neen! Niet die. Iemand anders heeft die gebruikt. Neem een verse. Je weet nooit welke bacteriën mensen hebben."*

Hij staat naast me voor de spiegel.

- *"Kijk naar mijn haar. Ik zie er niet uit. Wallen. Mijn tandvlees trekt terug van die zooi. Is dat een barstje? Ja, ik moet dat laten herstellen. Kijk hier, die wonde geneest niet. De chirurg heeft al cortisone gespoten."*

Ik zie niets. Toch, ik knik. We keren terug naar de anderen. Milan hangt aan mijn schouder.

- *"Je bent een knappe vent,"* ijlt hij en bijt licht aan mijn oor.

- *"Wil iemand een broodje?"* vraagt de gastheer.

- *"Ja, ik,"* zegt Milan.

- *"Vleessla?"*

- *"Neen, ik ben vegetariër. Mijn moeder ook. We houden van dieren."*

- *"Kaas?"*

- *"Neen, daarvan word je dik. Heb je choco?"*

- *"Ja."*

- *"Prima, maar ik moet daarna wel mijn tanden poetsen."*

De deur gaat open. De 'twee lieve jongens uit Aalst' komen binnen: een dikke vijftiger met een afgeleefde toyboy van vijfendertig. Hier bereik ik mijn grens voor ik mijn ingewanden uitbraak.

- *"Nu heb ik het allemaal gezien. Ik ga naar Brugge."*

Milan kijkt me uitdagend aan.

- *"Jij hebt nog niet gepresteerd, knapperd."* zegt hij met lage stem, stroperig, warm van lust en chemicaliën.

- *"Oké. Wat je wil."* zeg ik. Hij lacht traag, gevaarlijk, uitdagend.

- *"Met die zooi kan niemand presteren."*

- *"Ik wel."*

Zijn blik schiet naar mij, zwart, dieper dan de verduisterde kamer. Zijn ogen: honger, verlangen, iets onmenselijks dat in de schaduwen leeft. Ik stap op het bed en ga bovenop hem zitten. Zijn lichaam voelt heet en

licht onder het mijne, als een vuurbron die op het punt staat op te spatten.

Zijn handen glijden meteen naar mijn dijen, zijn vingers drukken zich in mijn spieren alsof hij bang is dat ik zal oplossen in rook. Milan kantelt zijn hoofd iets achterover, zijn hals trekt zich lang uit. Een bleke, zachte lijn die in het schemerlicht bijna oplicht, een hals die uitnodigt, die zich aanbiedt. Hij ademt sneller. Ik voel het tegen mijn borst, ritmisch, pompachtig, als een hartslag die uit zijn kooi breekt.

Het meest egoïstische moment van een man explodeert in zijn gezicht. Hij kijkt verzadigd. Letterlijk. *Prestatio perfecta*. Ik sta op, trek mijn dwaze training aan, bedank de gastheer. Geen bijdrage schuldig, zegt hij.

Buiten loop ik richting Brussel-Zuid. Dertien minuten wandelen, reken ik uit. Het is vijf uur in de namiddag. Een zacht lentesonnetje. *Milan... wat een avontuur*. Een jongen die zijn dagelijkse smoothies uit een regenboogglas drinkt, en zich tegelijk volstopt met extracten en lichamen.

Hij is knap. Maar zo fijn, zo vrouwelijk, zo tegenstrijdig. Adrian, wat heb ik gedaan? Gelukkig is dit voor mij slechts een avontuur.

Ik leg de bal in zijn kamp. Bel ik niets meer, dan is het zo. Wil hij verder, dan zal hij me vinden.

Mijn gsm trilt:

- Milan: "*Geloof jij in liefde op het eerste gezicht?*"
- Ik: "*Neen, normaal niet.*"
- Milan: "*Ik ook niet. Maar nu ik jou heb gezien, wel.*"
- Ik: "*Mooi is dat.*"
- Milan: "*Zo sec.*"

In de trein naar Brugge zet ik alles op een rijtje. Misschien stuur ik hem vanavond iets. Misschien ook niet. Vanaf dit moment weet ik niet langer of ik Milan volg, of iets in mij naar hem toe wordt getrokken.

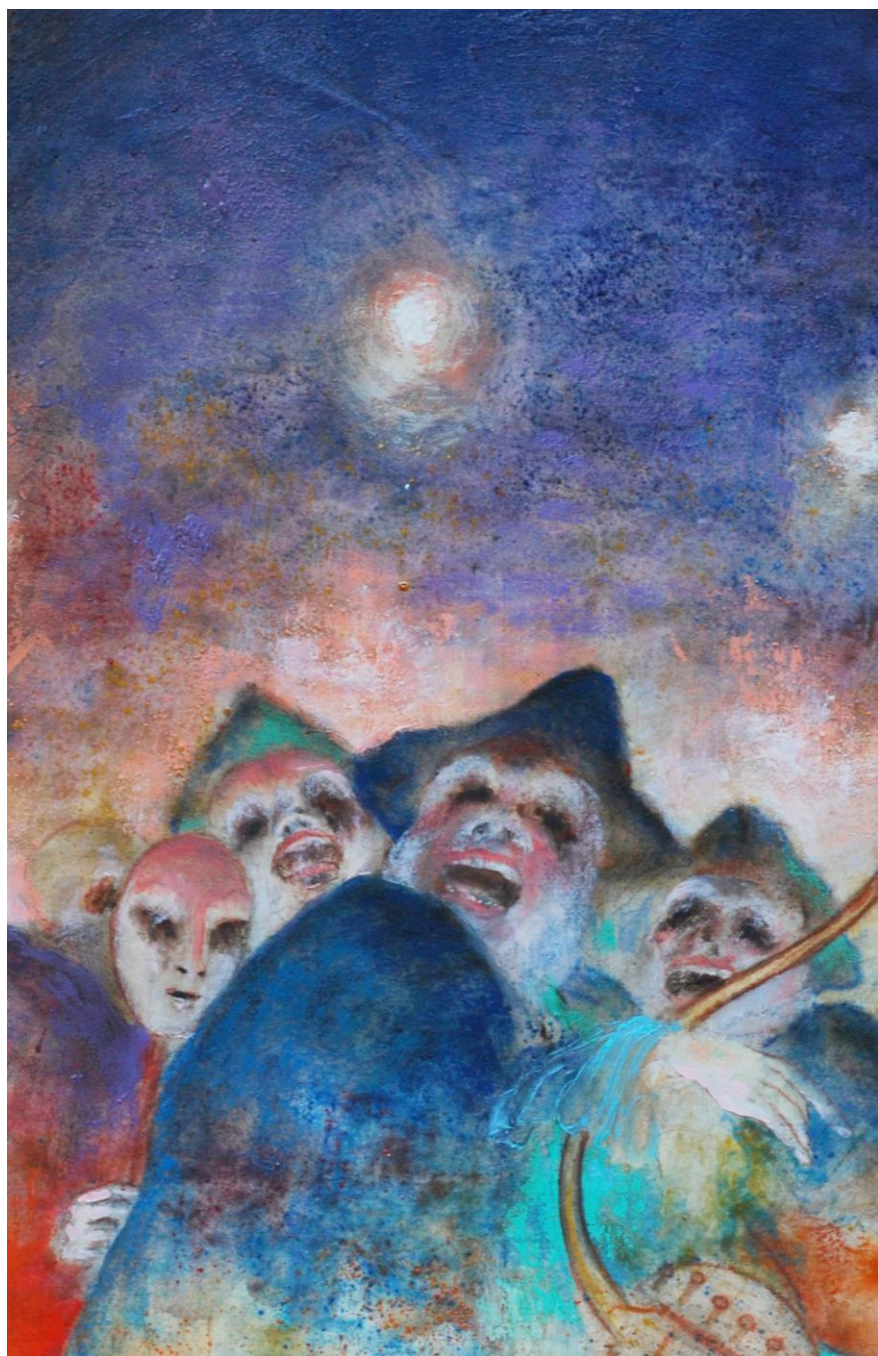
Adrian... wat zeg jij?

***De profundis! klonk de bede,
De profundis! zuchtte 't huis,
't huis, en al die knielden mede,
in godvruchtig stemgedruis.***

Uit Kerkhofblommen, Guido Gezelle, Kerkhofblommen, 1858

La Lyre des Spectres - De Lier van de Schimmen

La Lyre des Spectres, detail

2. De afstand wordt overbrugd.

Milan en ik bleven elkaar berichten na die eerste duizelingwekkende nacht in Brussel. Zijn woorden hadden een lichtheid die me charmeerde, maar onder die lichtheid zat een diepe honger, een verlangen naar aandacht, naar warmte, naar bevestiging... misschien zelfs naar redding.

Milan: *"Spreken we af volgend weekend?"*

Ik: *"Nee, helaas. Plechtige communie van mijn neefje. Maar het weekend nadien kan perfect."*

Milan: *"Ik wil je echt beter leren kennen. Ik geloof niet in lange-afstandsdingen, maar met jou wel. We zien wel waar we uitkomen."*

Er is iets in zijn woorden dat ik niet begrijp maar wel voel.

Er was die typische roekeloze eerlijkheid van jongens die evenveel met hun hart spreken als met hun lust: ongefilterd, warm, onstuimig, alsof elk woord voortkomt uit een instinct dat nog niet heeft leren liegen.

Hij wou, ik wou. Maar voor verlangen zijn beslag kan leggen, eisen plichten hun tol, plichten die alleen begrepen worden door wie is opgevoed in een wereld waar tradities nog werkelijk gewicht dragen, waar rituelen niet worden genegeerd maar geëerd.

Dus moest ik mij melden bij Señora Retsin. Wij zeggen Señora, niet *Madame*: een bewuste knipoog naar haar Spaanse bloedlijn, een van flamenco en wierook die ze trots bewaart. Een kleine vorm van hoflijkheid, een grote vorm van charme. Leuk toch?

Señora Retsin ontving me in haar tuinkamer, mijn *Hameau de Madame*. Een ruimte die naar bloemen rook, naar Spaanse koffie, naar warmte. Ze sprak Frans, altijd Frans, met een heerlijk rollende 'r' die ergens tussen flamenco en liturgie zweefde.

- *"Monsieur Jean-Baptiste, bent u klaar voor de eerste communie van Isabella?"*

- *"Jawel, madame."*

- *"Daarna? Komt u dineren op het kasteel van haar dooppeter?"*

- *"Graag... maar ik verwacht bezoek dat ik niet lang alleen wil laten."*

De fonkel in haar donkere ogen, het was alsof ze een geheim had ontrafeld dat ik nog niet had uitgesproken.

- *"Oooh? Een verliefdheid misschien? Laat hem eens zien."*

Ik toonde haar een foto van Milan. Ze slaakte die typische Spaanse zucht die ergens tussen drama en geluk hangt.

- *"Hij is prachtig! Een eendagsvlieg? Of denk je aan meer?"*

Voor ik kon antwoorden bulderde ze door het huis:

- *"Madame Hortensiaaaa! Kom kijken wie Monsieur Jean-Baptiste heeft leren kennen!"*

Madame Hortensia kwam uit de keuken, glimlacht als altijd, keek naar het scherm en klaarde helemaal op.

- *"Wat een knappe jongen! Komt hij mee naar de communie? We zetten een bordje bij!"*

De vrouwen waren gewonnen. Ik glimlachte, want in stilte voelde ik hetzelfde.

Het weekend daarop kwam Milan met de trein. Brugge stond bol van toeristen, kinderwagens, dagjesmensen, Duitsers met sandalen en daar dook hij op: geruit hemd, korte grijze broek, tattoo die onder de zoom flitste, haren woest alsof hij door een storm was gelopen.

- *"Mijn haar ziet er niet uit. De trein zat vol kinderen. Ik ben kapot."*

- *"Ik ben blij dat je er bent."*

Ik kustte hem, en hij ontspande, alsof iemand voor het eerst in lange tijd op hem wachtte. We reden naar Zeebrugge, de lelijkste badplaats van Europa, maar Milan keek ernaar alsof het Saint-Tropez was. Dat was zijn kracht: hij verlichtte alles waar zijn blik op viel.

We nestelden ons op een terras.

- *"Twee limonades en twee banana splits, alstublieft," bestelde ik.*

- *"Limonade met een rietje," voegde Milan eraan toe. "Suiker is slecht voor de tanden. En mijn tanden zijn mijn handelsmerk."*

Hij lachte, dat typische half-onschuldige, half-snoevende lachje dat hem onweerstaanbaar maakte.

De kust ademt desolatie en verval. Beton waar ooit dromen stonden: appartementsgebouwen als graftombes, schreeuwerige waardeloze consumptie-architectuur, wind die zand als spelden in je gezicht jaagt. Een plek waar schoonheid ooit had gehuisd en toen verbannen werd voor socialistisch rendement. Jodium, veel jodium.

Milan luisterde naar mijn tirade over verloren grandeur, en zijn blik dwaalde weg, alsof hij probeerde de restanten van dat verleden in zichzelf te reconstrueren.

Toen we terugkeerden naar Brugge, bewonderde hij mijn huis met de verwondering van een kind in een museum.

- *"Woon je hier alleen? Het is... apart. Maar mooi."*

- *"Dank je."*

Zijn blik viel op het schilderij van Adrian.

- *"Is dat... een zelfportret van vroeger?"*

- *"Neen. Dat is Adrian."*

Een schaduw trok over zijn gezicht of misschien verbeelde ik mij dat. We namen een douche, verkenden de kamers, lachten, kleedden ons aan voor de zondag.

Hij blies nerveus:

- *"Jij ziet er zo officieel uit... Ik heb alleen een zwart hemd en zwart jasje."*

- *"Je bent mooi zoals je bent. Maar één tip, een klein detail: onderste knoopje altijd open."*

- *"Neen,"* zei hij koppig. *"Ik vind het mooier als ze allemaal dicht zijn."*

Een klein, koppig verzet, het enige dat hij niet leek te willen opofferen.

In de kerk hadden Señora Retsin en Madame Hortensia een plaats voor ons gereserveerd, alsof wij de peetouders zelf waren. Milan neemt voorzichtig mijn hand vast. Een fractie te publiek. Ik voel de ogen van

oude vrouwen rusten op ons. Het stoort me, maar niet genoeg om los te laten. Het wierookvat komt voorbij. De geur, hij fronst.

- "*Het stinkt,*" moppert hij. Iets in mij trekt zich terug.

Ik laat zijn hand los.

Na de mis volgde een receptie op de speelplaats van de school. Tot hij daar verscheen: Dr. Retsin.

Mijn éminence grise. Mijn veldmaarschalk van gezond verstand. Een man die elegantie, traditie en argumentatie droeg zoals anderen een mantel om de schouders slaan. Zijn familieverhaal, half aristocratisch, half mythe, vertelde hij met de ernst van iemand die er zelf in wil geloven.

Er ging altijd een lichte verschuiving door een ruimte wanneer hij aankwam, niet zozeer omdat hij indruk wou maken, maar omdat mensen spontaan stiller werden in zijn nabijheid. Hij straalde geen autoriteit uit, maar iets dat daaronder lag: een beheerste, oude rust die men vroeger bij geestelijken of oude adel kon terugvinden.

Hij begroette Milan met een knik die tegelijk onderzoekend en goedkeurend was.

Een knik die zei: *Ik zie je, jongen. Ik begrijp meer dan je toont.* Gewoonlijk torpedeerde hij bestuurders, charlatans en middelmatigen met diezelfde rake blik. Bij Milan verzachtte die nét niet, maar er zat iets in zijn ogen, een aandacht die zeldzaam was. Alsof hij in één blik een energie herkende die hij lang niet meer was tegengekomen.

Het was een begin.

Ik keek naar hen beiden, naar de oude meester en de jonge engel, en begreep ineens dat ik tussen twee werelden stond: de wereld van traditie, rede, orde en genealogie, en de wereld van drift, honger, jeugd en riskante schoonheid. Het licht speelde op zijn blonde haar. Hij knipoogde naar me, heel subtiel. Misschien was hij op dat moment werkelijk een engel. Een engel die niet uit de Hemel kwam, maar uit de onderbuik van Brussel. Edoch... hij straalde.

Dr. Retsin zette zijn bril iets hoger op zijn neus, haalde adem en begon, zoals altijd, zijn onnavolgbare monoloog, zijn encyclopedische vertelkunst, zijn archaïsche zinswendingen. Hij sprak, zoals alleen hij dat kon: als een ware meester-verteller, met een knappe Franse r en het nodige theater, mensen boeien met verhalen uit zijn levenswandel, kunst, poëzie en muziek. Hij sprak zoals mensen spreken die tijd in handen hebben gehad, in plaats van erdoor gedragen te worden.

Zoals we van hem kunnen verwachten is Dr. Retsin iets later aangekomen. Hij loopt eerst statig door de middengang tot vooraan in de kerk. Zijn illustere verschijning en zijn aristocratische profiel stralen zelfverzekerdheid uit. Hij draagt een zwart kostuum met een lange negentiende-eeuwse overjas. Zijn zwarte haren zijn achteruit gekamd. Iedereen heeft gezien hoe hij cryptisch de kerk binnenschuift en de rijen mensen afspeurt met een blik die niemand overslaat maar niemand vasthoudt, alsof hij registreert in plaats van kijkt.

Tijdens de receptie stel ik hem aan Milan voor. Dr. Retsin spreekt een poosje met hem en zo te zien hebben ze een goed contact. Maar ik zag hoe zijn houding subtiel verschoof, nauwelijks zichtbaar, maar aanwezig: dezelfde aandacht die hij had voor kunstwerken die hem intrigeerden. Niet prikkelend. Niet onbeleefd. Eerder... herkenning. Señora Retsin neemt foto's van het hele gebeuren en even later beslissen we door te gaan naar het kasteel van Isabella's dooppeter.

Het kasteel ligt net buiten de Smedenpoort aan de Singel. De toegangspoort gaat open en we komen in een grote jardin met oude loofbomen. Iets verderop staat het kasteel, lichtjes in de hoogte.

- *"Welkom Monsieur Jean-Baptiste en je bevallige vriend, die ik nog niet eerder heb mogen ontmoeten,"* zegt de gastheer.

- *"Monsieur, bedankt voor de uitnodiging. Dit is Milan. Hij is mijn nieuwe vlam, mijn bosbrand, ik weet het nog niet goed, maar de tijd zal het wel vertellen,"* antwoord ik eerder bescheiden. *"In elk geval Monsieur, hij is hier nu en daar gaan we op verder bouwen."*

- *"Dat geloof ik best, Monsieur Jean-Baptiste. Ik heb de tafels buiten gezet, want het is zo'n mooi weer dat we gek zouden zijn binnen te kruipen. Vind je niet?"*

- *"Helemaal akkoord. Waar mogen we plaatsnemen?"*